

Arrest

nr. 169 072 van 3 juni 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X
in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van zijn minderjarige kinderen X en X en X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van zijn minderjarige kinderen X en X en X, op 18 januari 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 november 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DE SCHUTTER, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 20 februari 2013 dient de verzoekende partij een aanvraag in tot het verkrijgen van een verklaring van inschrijving in hoedanigheid van werkzoekende.

1.2. Op 19 juli 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. Op 15 november 2013 dient de verzoekende partij een tweede aanvraag in tot het verkrijgen van een verklaring van inschrijving in hoedanigheid van werkzoekende.

1.4. Op 15 mei 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.5. Op 1 juli 2014 dient de verzoekende partij een derde aanvraag in tot het verkrijgen van een verklaring van inschrijving in hoedanigheid van loontrekkende/werkzoekende.

1.6. Op 22 december 2014 neemt de burgemeester een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.7. Op 19 mei 2015 dient de verzoekende partij een vierde aanvraag in tot het verkrijgen van een verklaring van inschrijving in hoedanigheid van werkzoekende.

1.8. Op dezelfde datum dient de verzoekende partij als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen een aanvraag in tot het verkrijgen van een verklaring van inschrijving in hoedanigheid van bloedverwant in neergaande lijn.

1.9. Op 13 november 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 51,\$ 2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving die op 19/05/2015 werd ingediend door: Naam: (...)

+ kinderen : (...)

om de volgende reden geweigerd :1

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie.

Betrokkene diende op 19/05/2015 een aanvraag van verklaring van inschrijving in als werkzoekende. Ter staving van zijn aanvraag legde betrokkene volgende documenten voor: adreskaartjes interimbureaus, diploma's, interimarbeidsovereenkomsten en loonfiche, trajectbepaling, curriculum vitae. Heden blijkt uit de raadpleging van de databank van de RSZ (Dolsis) dat betrokkene overeenkomstig de voorgelegde arbeidsovereenkomsten voor uitzendarbeid heeft gewerkt op interimbasis. De laatste dag interimtewerkstelling vond plaats op 10/11/2015. Op basis van een achterhaalde tewerkstelling kan betrokkene het verblijfsrecht als werknemer niet bekomen (artikel 50,\$2,1° van het KB van 08/10/1981). Betrokkene dient dus eerder als werkzoekende worden beschouwd.

Als werkzoekende dient hij, overeenkomstig artikel 50\$2,3° van het KB van 08/10/1981 aan te tonen (1) ingeschreven te zijn bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling of sollicitatiebrieven voor te leggen en (2) het bewijs te leveren een reële kans op tewerkstelling te maken. Overeenkomstig de trajectbepaling kan er worden verondersteld dat betrokkene is ingeschreven als werkzoekende bij de VDAB. Verder overtuigt betrokkene niet een reële kans op tewerkstelling te maken. Betrokkene legt een bladzijde voor met adreskaartjes van interimbureaus. Betrokkene heeft sinds de indiening van zijn nieuwe aanvraag tot verklaring van inschrijving op 19/05/2015 slechts enkele dagen gewerkt in juni (2 dagen), in augustus (9 dagen) .september (14 dagen) en in november (1 dag). De interimtewerkstelling die al beperkt was en marginaal te noemen was, is ondertussen bovendien volledig uitgedoofd. Het is niet omdat betrokkene in het verleden de kans kreeg om in interimverband te werken dat automatisch kan verondersteld worden dat betrokkene binnen afzienbare tijd de kans zal krijgen niet-marginaal aan de slag te gaan. Niettegenstaande de werkervaring waarnaar betrokkene verwijst in zijn curriculum vitae en de getuigschriften die hij na zijn lager onderwijs nog behaalde waaronder een attest van heftruckbestuurder en attest van reachtruckbestuurder, blijven de resultaten van zijn zoektocht naar werk op dit ogenblik beperkt en overtuigen zij niet voor wat betreft zijn reële kansen op niet- marginale tewerkstelling op de Belgische arbeidsmarkt.

Betrokkene besloot dan ook om een trajectovereenkomst af te sluiten via de VDAB. Hierbij krijgt betrokkene extra begeleiding bij het zoeken naar een job. In het kader van eventuele toekomstige tewerkstelling dienen eerst verschillende stappen en acties te worden ondernomen door betrokkene. De trajectovereenkomst biedt ondersteuning, maar bij beëindiging ervan is er natuurlijk geen garantie dat betrokkene dan wel een reële kans op tewerkstelling zou maken. Betrokkene verblijft intussen bijna zes maanden in België, voor zover hij een reële kans zou maken op tewerkstelling, zou toch mogen

verwacht worden dat hij daar intussen nu reeds concrete resultaten van zou kunnen voorleggen. Bij gebrek aan concrete bewijzen, moet er dan ook besloten worden dat het verblijfsrecht als werkzoekende niet kan toegekend worden.

De minderjarige kinderen van betrokkene kunnen de verklaring van inschrijving evenmin bekomen, gezien de vader, in functie van wie de aanvraag is ingediend, het verblijfsrecht niet heeft verkregen. Er kan hierdoor geen toepassing gemaakt worden van art. 40bis §2,3° van de wet van 15.12.1980.

Overeenkomstig art. 7 eerste alinea, 2° van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen aangezien hij in het Rijk verblijft buiten de gestelde termijn gezien het verblijf van meer dan 3 maanden als werkzoekende aangevraagd op 19/05/2015 hem geweigerd werd en dat hij niet meer toegelaten of gemachtigd is om hier te verblijven op basis van een andere rechtsgrond.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

2.2. De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesesmemorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. In de nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie van onontvankelijkheid op in zoverre het beroep werd ingesteld namens de minderjarige kinderen van de verzoekende partij.

De verwerende partij betoogt als volgt:

“De verweerder stelt vast dat verzoekende partij het beroep instelt “in haar eigen naam alsmede in haar hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van haar beide minderjarige kinderen”.

De bestreden beslissingen die betrekking hebben op de minderjarige kinderen betreft een beslissing dd. 13.11.2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoekende partij stelt beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing in, “in hoedanigheid van zichzelf en als wettig vertegenwoordiger van zijn minderjarige kinderen”.

Artikel 376, eerste lid, B.W. luidt: “Wanneer de ouders het gezag over de persoon van het kind gezamenlijk uitoefenen, beheren zij ook gezamenlijk zijn goederen en treden zij gezamenlijk als zijn vertegenwoordiger op.”

Overeenkomstig artikel 35 W.I.P.R. is in casu het Belgische recht van toepassing (artikel 35 W.I.P.R., in fine): “De uitoefening van het ouderlijk gezag of van de voogdij wordt beheerst door het recht van de Staat op wiens grondgebied het kind zijn gewone verblijfplaats heeft op het tijdstip waarop die uitoefening wordt aangevoerd.”

Derhalve kan verzoekende partij niet op ontvankelijke wijze alleen – zonder de vader – een procedure in rechte inleiden. De beide ouders moeten gezamenlijk optreden als vertegenwoordiger.

Verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk dat zij als enige ouder het ouderlijk gezag zou uitoefenen.

Desbetreffend kan ook worden verwezen naar de rechtspraak van de Raad van State:

“Hoewel de bestuursorganen – en niet de minderjarige – betreffende de geldigheid van de vertegenwoordiging van een minderjarige door slechts één van zijn ouders desgevallend aanspraak kunnen maken op de hoedanigheid van ‘derden die te goeder trouw zijn’ in de zin van art. 373, 2e lid BW, dat bepaalt dat elke ouder in het kader van de gezamenlijke uitoefening van het ouderlijk gezag wordt geacht te handelen met de andere ouder, wanneer hij, alleen, een handeling stelt die met dit gezag verband houdt, geldt dit niet voor de Raad van State die zo nodig ambtshalve de vraag moet stellen naar de regelmatigheid van een beroep dat bij hem aanhangig wordt gemaakt. Aangezien art. 376, 1e lid BW bepaalt dat de ouders in geval van gezamenlijke uitoefening de minderjarige samen vertegenwoordigen, is het beroep in casu onontvankelijk.”

(R.v.S. nr. 205.421, 18 juni 2010, Rev.dr.étr. 2010, afl. 158, 148, noot)

Zie ook:

“3.2. Tenzij door de vrederechter een voogd werd aangesteld (artt. 389-420 8W.), treden naar Belgisch recht de ouders in beginsel gezamenlijk op als wettelijk vertegenwoordiger voor hun minderjarige kind (artikel 376, eerste lid B.W.). Het vermoeden van instemming van de andere ouder wanneer één van hen alleen zou optreden (artikel 376, tweede lid, B.W.), is niet van toepassing op de vertegenwoordiging bij proceshandelingen (RvV 2 maart 2010, nr. 39 686AV), waardoor steeds beide ouders als vertegenwoordigers moeten optreden. In casu treedt enkel de vader op in zijn hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger waardoor de minderjarige kinderen niet op geldige wijze werden vertegenwoordigd.

Het beroep is niet ontvankelijk voor zover het door verzoeker wordt ingediend als wettelijk vertegenwoordiger van zijn minderjarige kinderen.” (R.v.V. nr. 128 352 van 28 augustus 2014)

Het beroep, in zoverre door verzoekende partij ingediend, “in hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger van zijn minderjarige kinderen” en gericht tegen de beslissing dd. 13.11.2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, is dan ook niet ontvankelijk.”

3.2. Ter terechtzitting gewezen op de door de verwerende partij in haar verweernota opgeworpen exceptie, stelt de verzoekende partij zich te gedragen naar de wijsheid van de Raad.

3.3. Voor zover het beroep ingediend wordt door de verzoekende partij in haar hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen, acht de Raad het beroep onontvankelijk.

Uit geen enkel stuk blijkt immers dat enkel zij gemachtigd is om op te treden als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen in onderhavig beroep.

Te dezen moet rekening gehouden worden met het gestelde in artikel 35, §1, tweede lid van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht : *“De uitoefening van het ouderlijk gezag of van de voogdij wordt beheerst door het recht van de Staat op wiens grondgebied het kind zijn gewone verblijfplaats heeft op het tijdstip waarop die uitoefening wordt aangevoerd”.*

De uitoefening van het ouderlijk gezag is geregeld door de artikelen 371 en volgende van het Burgerlijk Wetboek. Uit de artikelen 373 en 374 van het Burgerlijk Wetboek blijkt dat de ouders gezamenlijk het ouderlijk gezag uitoefenen, ongeacht of ze samenleven of niet. Voor wat betreft de vertegenwoordiging van de minderjarige heeft de wetgever een weerlegbaar vermoeden ingesteld dat elke ouder geacht wordt te handelen met de andere ouder ten opzichte van derden die te goeder trouw zijn. Dit vermoeden betreft echter in principe enkel handelingen over de persoon van het kind (artikel 373, tweede lid, BW) en daden van beheer van de goederen van het kind (artikel 376, tweede lid BW) en betreft niet de mogelijkheid om het kind te vertegenwoordigen in het kader van een procedurele handeling (cf. C.E. 18 septembre 2006, n° 162.503; C.E. 4 décembre 2006, n° 165.512; C.E. 9 mars 2009, n°191.171). Hieruit volgt dat in het kader van onderhavig beroep, de ouders gezamenlijk dienen op te treden in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun kinderen, tenzij *in casu* de verzoekende partij aantoonst dat zij beschikt over het exclusieve ouderlijk gezag, *quod non*.

Het beroep is dan ook niet op ontvankelijke wijze ingesteld in de mate dat de verzoekende partij alleen optreedt als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 45 van het Verdrag betreffende de Werking van de Europese Unie, (hierna: VWEU), van de artikelen 40, 40bis, 62 en 74/13 van de vreemdelingenwet en van artikel 50 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit).

De verzoekende partij licht haar middel toe als volgt:

“A.

De hoofdbeslissing betreft de weigering t t verblijf van verzoeker. Verwerende partij oordeelt dat verzoeker noch als werknemer noch als werkzoekende kan worden beschouwd in de zin van het artikel 51 §2 van het Vreemdelingenbesluit.

Waar er eventueel discussie kan rijzen over de vraag of verzoekers tewerkstelling als voldoende belangrijk kan worden gekwalificeerd om hem als werknemer te kunnen beschouwen, geldt zulks helemaal niet voor het feit dat hij zeker wel als werkzoekende moet worden beschouwd.

Gelet op het artikel 45 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie geldt het vrij verkeer van werknemers, hetgeen impliceert dat de onderdanen van de lidstaten het recht hebben om zich binnen het grondgebied van de andere lidstaten vrij te verplaatsen en daar te verblijven teneinde er werk te zoeken. (HvJ C-292/89, Antonissen, 26 februari 1991).

Het artikel 40, §4 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 concretiseerde dit principe door te stellen dat elke EU-onderdaan het recht heeft om meer dan drie maanden op het Belgisch grondgebied te verblijven, indien hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om werk te vinden.

Het artikel 50, §2, 3  van het Vreemdelingenbesluit van 08.10.1981 stelt dat de werkzoekende bij zijn aanvraag volgende documenten moet neerleggen:

- a) een inschrijving bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening of kopieën van sollicitatiebrieven; en
- b) het bewijs van de reële kans om te worden aangesteld waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de betrokkene, zoals behaalde diploma's, eventuele gevolgde of voorziene beroepsopleidingen, en duur van de werkloosheid;"

In casu luidt de bestreden beslissing ter motivatie van het feit dat verzoeker niet als werkzoekende kan worden beschouwd:

"Als werkzoekende dient hij, overeenkomstig artikel 50§2,3  van het KB van 08/10/1981 aan te tonen (1) ingeschreven te zijn bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling of sollicitatiebrieven voor te leggen en (2) het bewijs te leveren een reële kans te maken op tewerkstelling. Overeenkomstig de trajectbepaling kan er worden verondersteld dat betrokkene is ingeschreven als werkzoekende bij de VDAB. Verder overtuigt betrokkene niet een reële kans op tewerkstelling te maken.

Verweerder erkent dus weliswaar dat verzoeker aan de eerste voorwaarde van het artikel 50, §2 KB voldoet, maar stelt dat verzoeker geen reële kans op tewerkstelling maakt, hetgeen dan weer als volgt wordt gemotiveerd:

"Betrokkene legt een bladzijde voor met adreskaartje van interimbureaus. Betrokkene heeft sinds de indiening van zijn nieuwe aanvraag tot verklaring van inschrijving op 19/05/2015 slechts enkele dagen gewerkt in juni (2 dagen), in augustus (9dagen), september (14 dagen) en in november (1 dag). De interim-tewerkstelling die al beperkt was en marginaal te noemen was, is ondertussen bovendien volledig uitgedoofd. Het is niet omdat betrokkene in het verleden de kans kreeg om in interimverband te werken dat automatisch kan verondersteld worden dat betrokkene binnen afzienbare tijd de kans zal krijgen om niet-marginaal aan de slag te gaan. Niettegenstaande de werkervaring waarnaar betrokkene verwijst in zijn curriculum Vitae en de getuigschriften die hij na zijn lager onderwijs nog behaalde waaronder een attest van heftruckbestuurder en attest van reachtruckbestuurder, blijven de resultaten van zijn zoektocht naar werk op dit ogenblik beperkt en overtuigen zij niet voor wat betreft zijn reële kansen op niet-marignale tewerkstelling op de Belgische arbeidsmarkt.

Betrokkene besloot dan ook om een trajectovereenkomst af te sluiten via de VDAB. Hierbij krijgt betrokkene extra begeleiding bij het zoeken naar een job. In het kader van eventuele toekomstige tewerkstelling dienen eerst verschillende stappen en acties te worden ondernomen door de betrokkene. De trajectovereenkomst biedt ondersteuning, maar bij beëindiging ervan is er natuurlijk geen garantie dat betrokkene dan wel een reële kans op tewerkstelling zou maken. Betrokkene verblijft intussen bijna zes maanden in België, voor zover hij een reële kans op tewerkstelling zou maken, zou toch mogen verwachten worden dat hij daar intussen nu reeds concrete resultaten van zou kunnen voorleggen. Bij gebrek aan concrete bewijzen moet er dan ook besloten worden dat het verblijfsrecht als werkzoekende niet kan toegekend worden."

De bovenstaande motivering gaat in tegen de bepaling van het artikel 40 Vreemdelingenwet en artikel 50, §2 Vreemdelingenbesluit.

Het artikel 50, §2, 3  b) stelt immers, zoals hierboven aangegeven, dat de werkzoekende EU-onderdaan behalve een bewijs van inschrijving bij een dienst voor arbeidsvoorziening, waarvan niet wordt betwist dat verzoeker dat heeft voorgelegd, volgende documenten moet voorleggen: "het bewijs van de reële kans om te worden aangesteld waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de betrokkene, zoals behaalde diploma's, eventuele gevolgde of voorziene beroepsopleidingen, en duur van de werkloosheid"(...)

Verweerder houdt in zijn beslissing geen rekening met de in de hierboven geciteerde opgesomde bepaling persoonlijke omstandigheden, en voegt bovendien voorwaarden toe aan de artikelen 50, §2, 3  Vreemdelingenbesluit en artikel 40§4 Vreemdelingenwet:

- a) Zo stelt de beslissing:

Betrokkene heeft sinds de indiening van zijn nieuwe aanvraag tot verklaring van inschrijving op 19/05/2015 slechts enkele dagen gewerkt in juni (2 dagen), in augustus (9dagen), september (14 dagen) en in november (1 dag). De interim-tewerkstelling die al beperkt was en marginaal te noemen was, is ondertussen bovendien volledig uitgedoofd.

Het is niet omdat betrokkene in het verleden de kans kreeg om in interimverband te werken dat automatisch kan verondersteld worden dat betrokkene binnen afzienbare tijd de kans zal krijgen om niet-marginaal aan de slag te gaan. "

De redenering is dus dat door het feit dat verzoeker in de afgelopen zes maanden niet voortdurend heeft gewerkt, vermoed kan worden dat hij ook in de (nabije) toekomst geen werk zal vinden. Noch het artikel 40§4 Vreemdelingenwet noch het artikel 50,§2 Vreemdelingenbesluit bepalen echter dat de werkzoekende moet aantonen dat hij al gewerkt heeft in de periode tussen de aanvraag en de beslissing. Hij moet enkel aantonen dat hij een reële kans op werk maakt, zodat elke voorgelegde werkervaring tijdens periode tussen aanvraag en beslissing uiteraard als een aanwijzing van het feit dat verzoeker werk zal kunnen vinden, moet worden beschouwd, in plaats van het omgekeerde.

Een en ander geldt temeer nu volgens het artikel 50§2,3° b) Vreemdelingenbesluit rekening te worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de betrokkene, zoals de duur van de werkloosheid. Het feit dat verzoeker tijdens de periode tót aan de beslissing gewerkt heeft betekent dat verzoeker recent slechts beperkt werkloos is geweest. Bovendien blijkt uit zijn CV, waarvan de inhoud niet wordt betwist door verweerder, dat hij van januari 2003 tót januari 2015 heeft gewerkt als heftruckchauffeur bij verschillende bedrijven, met tussendoor slechts beperkte periodes van werkloosheid, meer bepaald van januari 2006 tót en met december 2006, van december 2012 tót mei 2014 en sinds februari 2015. Met andere woorden heeft hij in de laatste bijna dertien jaar voorafgaand aan de aanvraag slechts ongeveer drie jaar niet gewerkt, zodat indien verweerder had rekening gehouden met "de periode van werkloosheid" hij had moeten vaststellen dat deze slechts beperkt was geweest, zodat dit wel degelijk een indicatie was van het feit dat verzoeker een realistische kans op tewerkstelling maakt.

b) Voorts stelt de beslissing:

Niettegenstaande de werkervaring waarnaar betrokkene verwijst in zijn curriculum Vitae en de getuigschriften die hij na zijn lager onderwijs nog behaalde waaronder een attest van heftruckbestuurder en attest van reachtruckbestuurder, blijven de resultaten van zijn zoektocht naar werk op dit ogenblik beperkt en overtuigen zij niet voor wat betreft zijn reële kansen op niet- marginale tewerkstelling op de Belgische arbeidsmarkt.

Bij deze zin houdt verweerder enkel pro forma rekening met de persoonlijke omstandigheden van verzoeker, zoals zijn beperkte werkloosheid in het verleden, zijn beroepservaring, en de door hem behaalde attesten. Deze worden weliswaar opgesomd, maar er kan uit deze zin niet worden afgeleid waarom deze persoonlijke omstandigheden niet tot de conclusie kunnen leiden van een realistische kans op het vinden van een job. Er wordt daartoe enkel verwezen naar het feit dat verzoeker in de periode tussen aanvraag en beslissing slechts beperkte tewerkstelling zou hebben gehad, maar zoals hierboven aangetoond, en zoals bovendien uit het arrest Antonissen kan worden afgeleid (zie ook het arrest van Uw Raad met nummer 137745 van 02.02.2015), is het niet noodzakelijk om al tijdens de zes maanden periode tewerkstelling te vinden, maar dient verweerder aan verzoeker zes maanden de tijd te geven om tegen dan tewerkstelling te vinden of een realistische kans op tewerkstelling te hebben. Verzoeker verwijst er dus nogmaals op dat het feit dat hij al een dertigtal dagen gewerkt heeft tussen de datum van aanvraag en de beslissing, eerder een aanwijzing is van het feit dat hij wel degelijk een realistische kans op tewerkstelling maakt. In die zin worden niet enkel de artikelen 40 Vreemdelingenwet en 50 Vreemdelingenbesluit, maar ook het artikel 62 Vreemdelingenwet geschonden, aangezien de motivering manifest onvoldoende is.

c) Soortgelijke opmerkingen kunnen dan ook gemaakt worden op de redenering die verweerder hanteert over de opleiding die verzoeker volgt bij de VDAB:

"De trajectovereenkomst biedt ondersteuning, maar bij beëindiging ervan is er natuurlijk geen garantie dat betrokkene dan wel een reële kans op tewerkstelling zou maken. Betrokkene verblijft intussen bijna zes maanden in België, voor zover hij een reële kans op tewerkstelling zou maken, zou toch mogen verwachten worden dat hij daar intussen nu reeds concrete resultaten van zou kunnen voorleggen. "

De voormelde bepalingen van art. 40 vreemdelingenwet noch het art. 50 vreemdelingenbesluit vereisen dat er na zes maanden een "garantie" op werk is; het gaan in beide bepalingen om een reële kans op tewerkstelling. Verweerder voegt zodoende opnieuw een voorwaarde toe die er niet in staat.

Het arrest Antonissen vereist geenszins dat verzoeker tijdens de lopende zes maanden periode al concrete resultaten zou kunnen voorleggen, maar toch heeft hij dat al gedaan.

Op grond van al het voorgaande blijkt dus dat verzoeker wel degelijk een reële kans op tewerkstelling had, juist gelet op zijn persoonlijke omstandigheden waar verweerder onvoldoende rekening mee heeft gehouden.

De beslissing dient dan ook vernietigd te worden.

B. Nu de vernietiging van de weigering tot verblijf zich opdringt, is het ook noodzakelijk om de weigering van het verblijf van de minderjarige kinderen te vernietigen.

Verweerder toont niet aan dat de bepalingen van het artikel 40 bis Vreemdelingenwet niet nageleefd werden, nu het verblijf van hun vader onterecht niet werd toegelaten.

C. Ook het bevel om het grondgebied te verlaten moet worden vernietigd nu blijkt dat de hoofdbeslissing ten onrechte werd genomen. Nu blijkt dat verzoeker wel degelijk gerechtigd moet worden t t verblijf, heeft het bevel uiteraard geen geldige juridische grondslag meer. Het artikel 7 Vreemdelingenwet kan niet meer worden ingeroepen als juridische basis.”

4.2. De Raad stelt vooreerst vast dat de verzoekende partij op geen enkele concrete wijze uiteenzet waarom of op welke wijze de bestreden beslissing artikel 74/13 van de vreemdelingenwet zou schenden. Dit onderdeel is niet ontvankelijk.

4.3. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet opgelegde motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. *In casu* geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Zo verwijst de bestreden beslissing inzake de beslissing naar aanleiding van de aanvraag van de verzoekende partij naar artikel 51, §2, tweede lid, artikel 50, §2, 1  en artikel 50, §2, 3  van het vreemdelingenbesluit, inzake de beslissingen naar aanleiding van de aanvragen van de minderjarige kinderen naar artikel 40bis, §2, 3  van de vreemdelingenwet en inzake de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten naar artikel 7, eerste lid, 2  van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat ook de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan.

4.4. In de mate dat de verzoekende partij aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 40 van de vreemdelingenwet en artikel 50 van het vreemdelingenbesluit, waarvan de schending eveneens door de verzoekende partij wordt aangevoerd.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

4.5. De preambule van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de richtlijn 2004/38/EG) stelt dat, het burgerschap van de Unie aan elke burger van de Unie een fundamenteel en persoonlijk recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten verleent, onder voorbehoud van de beperkingen vastgesteld door het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap en de maatregelen tot uitvoering daarvan. Het vrij verkeer van personen is immers een van de fundamentele vrijheden binnen de interne markt, die een ruimte zonder binnengrenzen omvat waarin vrijheid is gewaarborgd volgens de bepalingen van het Verdrag (zie 1e en 2e overweging).

De verzoekende partij geeft correct aan dat het Unierecht voorziet in een vrij verkeer van werknemers hetgeen tevens impliceert dat de onderdanen van de lidstaten het recht hebben om zich binnen het grondgebied van de andere lidstaten vrij te verplaatsen en daar te verblijven teneinde er werk te zoeken (HvJ C-292/89, Antonissen, 26 februari 1991; HvJ C-344/95, Commissie v. België, 20 februari 1997).

De Raad stipt aan dat het recht van staatsburgers van een lidstaat om te verblijven op het grondgebied van een andere lidstaat zonder aldaar betaald of onbetaald werk te verrichten, niet onvoorwaardelijk is. Volgens artikel 21, lid 1 van het VWEU komt het recht op het grondgebied van de lidstaten te verblijven slechts aan iedere burger van de Unie toe onder voorbehoud van de beperkingen en voorwaarden die bij het Verdrag en de bepalingen ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld (zie in die zin arrest Trojani, reeds aangehaald, punten 31 en 32; arresten van 19 oktober 2004, Zhu en Chen, C-200/02, Jurispr. blz. I-9925, punt 26, en 11 december 2007, Eind, C-291/05, Jurispr. blz. I-10719, punt 28).

Een van die beperkingen en voorwaarden is blijkens artikel 7, lid 1, sub a en b van de richtlijn 2004/38/EG dat de lidstaten van staatsburgers van een andere lidstaat, die aanspraak willen maken op het recht om meer dan drie maanden op hun grondgebied te verblijven, mogen vereisen dat zij ofwel een economische activiteit uitoefenen, ofwel werkzoekende mogen zijn met een reële kans op tewerkstelling. Voor zij die geen economische activiteit uitoefenen, mogen de lidstaten eisen dat zij voor zichzelf en voor hun familieleden beschikken over een verzekering die de ziektekosten in de gastlidstaat volledig dekt, en over voldoende bestaansmiddelen beschikken om tijdens hun verblijf niet ten laste te komen van het sociale bijstandstelsel van die lidstaat (zie in die zin arrest van 23 februari 2010, Teixeira, C-480/08, Jurispr. blz. I-1107, punt 42).

De verzoekende partij is Nederlander en bijgevolg Unieburger. Zij heeft een aanvraag ingediend voor een verklaring van inschrijving als werknemer of werkzoekende. De verzoekende partij betwist niet dat zij niet als werknemer kan worden beschouwd. De verzoekende partij wijst erop dat de verwerende partij erkent dat zij aan de eerste voorwaarde van artikel 50, §2, 3° van het vreemdelingenbesluit voldoet, maar meent dat de motieven van de bestreden beslissing waarin wordt gesteld dat de verzoekende partij niet aantoonde een reële kans op tewerkstelling te maken, ingaan tegen de bepalingen van artikel 40 van de vreemdelingenwet en artikel 50, §2 van het vreemdelingenbesluit. Zij meent dat de vernietiging van de weigering van verblijf zich opdringt zodat het ook noodzakelijk is om de weigering van verblijf ten aanzien van de minderjarige kinderen te vernietigen, nu de verwerende partij niet aantoonde dat de bepalingen van artikel 40bis van de vreemdelingenwet niet werden nageleefd nu haar het verblijf onterecht werd geweigerd en dat ook het bevel om het grondgebied te verlaten moet worden vernietigd nu blijkt dat de hoofdbeslissing ten onrechte werd genomen en zij wel degelijk gerechtigd moet worden tot een verblijf waardoor het bevel geen geldige juridische grondslag meer heeft, daar artikel 7 van de vreemdelingenwet niet meer kan worden ingeroepen als juridische basis.

Het Hof van Justitie interpreteerde in de zaak Antonissen (HvJ 26 februari 1991, Antonissen, C-292/89) de beperkingen op het vrij verkeer van personen in de situatie van een werkzoekende en stelde hierin dat indien een EU-burger in een andere lidstaat werk is komen zoeken, hij gedwongen kan worden - behoudens mogelijkheid van beroep - die staat weer te verlaten indien hij er na zes maanden geen werk heeft gevonden, tenzij de belanghebbende aantoonde dat hij nog steeds werk zoekt en een reële kans heeft het te vinden.

Er dient bijgevolg te worden aangenomen dat het vrij verkeer van werknemers zich uitstrekt tot werkzoekenden afkomstig uit een andere lidstaat, maar enkel zolang zij kunnen worden beschouwd als potentiële deelnemers aan de arbeidsmarkt (K. LENAERTS, P. VAN NUFFEL en R. BRAY (ed.), *Constitutional Law of the European Union*, Londen, Sweet & Maxwell, 2005, p. 175, nr. 5-122). Met andere woorden zolang blijkt dat zij nog steeds werk zoeken en een reële kans op tewerkstelling maken.

In dezelfde lijn voorziet artikel 40, §4, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, wat werkzoekenden betreft, dan ook in twee cumulatieve voorwaarden. De vreemdeling die meent als werkzoekende een recht uit voormelde wetsbepaling te kunnen putten, moet zowel aantonen dat hij "werk zoekt" als dat hij een "reële kans maakt om te worden aangesteld".

De Unieburger die zijn recht op verblijf van meer dan drie maanden wenst uit te oefenen dient de in artikel 50, §2, 3° van het vreemdelingenbesluit beschreven stukken neer te leggen:

"§ 2.- Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient de burger van de Unie naargelang het geval de volgende documenten over te maken :

3° werkzoekende :

*a) een inschrijving bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening of kopieën van sollicitatiebrieven; en
b) het bewijs van de reële kans om te worden aangesteld waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de betrokkene, zoals behaalde diploma's, eventuele gevolgde of voorziene beroepsopleidingen, en duur van de werkloosheid;"*

4.6. De verzoekende partij geeft aan niet akkoord te kunnen gaan met de beoordeling in de beslissing waarbij haar het recht op verblijf van meer dan drie maanden wordt geweigerd dat de aan het bestuur voorgelegde bewijzen niet op afdoende wijze aantonen dat zij een reële kans op tewerkstelling op de Belgische arbeidsmarkt heeft.

4.7. De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij voorwaarden toevoegt aan de artikelen 50, §2, 3° van het vreemdelingenbesluit en artikel 40, §4 van de vreemdelingenwet. Zij stelt dat de redenering is dat doordat zij in de afgelopen zes maanden niet voortdurend heeft gewerkt, vermoed kan worden dat zij ook in de nabije toekomst geen werk zal vinden, dat noch artikel 40, §4 van de vreemdelingenwet, noch artikel 50, §2 van het vreemdelingenbesluit bepalen dat de werkzoekende moet aantonen dat hij al gewerkt heeft in de periode tussen de aanvraag en de beslissing, dat hij enkel moet aantonen dat hij een reële kans maakt op werk, zodat elke voorgelegde werkervaring tijdens de periode tussen de aanvraag en de beslissing uiteraard als een aanwijzing van het feit dat zij werk zal kunnen vinden moet worden beschouwd in plaats van het omgekeerde.

De verzoekende partij kan gevolgd worden waar zij stelt dat dat noch artikel 40, §4 van de vreemdelingenwet, noch artikel 50, §2 van het vreemdelingenbesluit bepalen dat de werkzoekende moet aantonen dat hij al gewerkt heeft in de periode tussen de aanvraag en de beslissing, dat hij enkel moet aantonen dat hij een reële kans maakt op werk. De verwerende partij voegt geen voorwaarde toe daar nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij diende aan te tonen al gewerkt te hebben in de periode tussen de aanvraag en de beslissing, zoals de verzoekende partij lijkt voor te houden.

De verzoekende partij dient onder meer aan te tonen een reële kans op tewerkstelling te maken. De beoordeling of een Unieburger een reële kans maakt op tewerkstelling komt toe aan de verwerende partij. De verwerende partij oordeelde in de bestreden beslissing dat de verzoekende partij niet overtuigt een reële kans op werk te maken. Betreffende haar tewerkstelling tussen de aanvraag en de beslissing motiveert de verwerende partij *“Betrokkene legt een bladzijde voor met adreskaartjes van interimbureaus. Betrokkene heeft sinds de indiening van zijn nieuwe aanvraag tot verklaring van inschrijving op 19/05/2015 slechts enkele dagen gewerkt in juni (2 dagen), in augustus (9 dagen) .september (14 dagen) en in november (1 dag). De interimtewerkstelling die al beperkt was en marginaal te noemen was, is ondertussen bovendien volledig uitgedoofd. Het is niet omdat betrokkene in het verleden de kans kreeg om in interimverband te werken dat automatisch kan verondersteld worden dat betrokkene binnen afzienbare tijd de kans zal krijgen niet-marginaal aan de slag te gaan.”* De verzoekende partij meent dat elke voorgelegde werkervaring tijdens de periode tussen de aanvraag en de beslissing uiteraard als een aanwijzing van het feit dat zij werk zal kunnen vinden moet worden beschouwd in plaats van het omgekeerde. Zij is het duidelijk niet eens met het oordeel van de verwerende partij, doch slaagt zij er niet in aan te tonen dat de verwerende partij op grond van incorrecte feiten of op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij op correcte wijze oordeelde dat de verzoekende partij sinds de verklaring van inschrijving op 19 mei 2015 slechts enkele dagen heeft gewerkt, met name 2 dagen in juni, 9 dagen in augustus, 14 dagen in september en 1 dag in november in interimverband en dat deze interimtewerkstelling intussen volledig is uitgedoofd. De Raad stelt, bij nazicht van de stukken van het administratief dossier (Dolsis), dat de vaststellingen in de bestreden beslissing betreffende de tewerkstelling van de verzoekende partij na de verklaring tot inschrijving van 19 mei 2015 correct zijn en zij aldus 26 dagen heeft gewerkt sinds de verklaring tot inschrijving. Eveneens blijkt niet uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekende partij na de laatste werkdag in november 2015, nog zicht had op verdere interimtewerkstelling. Zij maakt niet aannemelijk dat het feit dat zij 26 dagen gewerkt heeft tussen 19 mei 2015 en 13 november 2015 in interimverband en waarbij dient vastgesteld te worden dat geen nieuwe contracten tot interimtewerkstelling voorlagen op het ogenblik van de bestreden beslissing, een aanwijzing is van het feit dat zij wel degelijk een realistische kans maakt op tewerkstelling.

De verzoekende partij stelt dat een en ander des te meer geldt nu volgens artikel 50, §2, 3° van het vreemdelingenbesluit rekening dient te worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden, zoals de duur van de werkloosheid, dat het feit dat zij tijdens de periode tot aan de beslissing gewerkt heeft betekent dat zij slechts beperkt werkloos is geweest, dat bovendien blijkt uit haar CV dat zij van januari 2003 tot januari 2015 gewerkt heeft als heftruckchauffeur bij verschillende bedrijven met tussendoor slechts beperkte periodes van werkloosheid onder meer van december 2012 tot mei 2014 en sinds februari 2015, dat zij in de laatste dertien jaar voorafgaand aan de aanvraag slechts ongeveer drie jaar werkloos is geweest, zodat indien de verwerende partij rekening had gehouden met de periode van

werkloosheid zij had moeten vaststellen dat deze slechts beperkt was geweest zodat dit wel degelijk een indicatie was van het feit dat de verzoekende partij een realistische kans op tewerkstelling maakt.

De Raad verwijst voor wat betreft het werken en het 'beperkt' werkloos zijn vanaf de aanvraag tot aan de beslissing als indicatie voor het beoordelen van de reële kans op tewerkstelling op wat hieromtrent reeds werd gesteld in onderhavig arrest. Betreffende haar werkervaring en werkloosheid voor de verklaring van inschrijving, stelt de Raad vast dat de verwerende partij deze in rekening heeft genomen en gewezen heeft op de werkervaring van de verzoekende partij zoals die blijkt uit het door haar voorgelegde curriculum vitae, doch oordeelde *“Niettegenstaande de werkervaring waarnaar betrokkene verwijst in zijn curriculum vitae en de getuigschriften die hij na zijn lager onderwijs nog behaalde waaronder een attest van heftruckbestuurder en attest van reachtruckbestuurder, blijven de resultaten van zijn zoektocht naar werk op dit ogenblik beperkt en overtuigen zij niet voor wat betreft zijn reële kansen op niet- marginale tewerkstelling op de Belgische arbeidsmarkt.”* Hieruit blijkt dat de verwerende partij de werkervaring in haar oordeel over de reële kansen op tewerkstelling heeft betrokken maar stelde dat hoewel de verzoekende partij onder meer werkervaring bezat, de resultaten van de zoektocht naar werk op dit ogenblik beperkt bleven. De verzoekende partij weerlegt deze vaststelling niet, noch toont zij aan dat deze kennelijk onredelijk is, zoals blijkt uit onderhavig arrest. De verzoekende partij toont niet aan dat het feit op zich in het verleden, voor de aanvraag, beperkt werkloos te zijn geweest, daargelaten de beoordeling van de 'beperkte' van deze werkloosheid, automatisch moet leiden tot de vaststelling dat de verzoekende partij een reële kans op tewerkstelling op de Belgische arbeidsmarkt maakt.

4.8. De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de in artikel 50, §2, 3°, b) van het vreemdelingenbesluit opgesomde persoonlijke omstandigheden.

De bestreden beslissing motiveert hieromtrent wat volgt:

“Niettegenstaande de werkervaring waarnaar betrokkene verwijst in zijn curriculum vitae en de getuigschriften die hij na zijn lager onderwijs nog behaalde waaronder een attest van heftruckbestuurder en attest van reachtruckbestuurder, blijven de resultaten van zijn zoektocht naar werk op dit ogenblik beperkt en overtuigen zij niet voor wat betreft zijn reële kansen op niet- marginale tewerkstelling op de Belgische arbeidsmarkt.”

De Raad stelt vast dat uit voormelde motieven duidelijk blijkt dat de verwerende partij de persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij zoals opgesomd in artikel 50, §2, 3°, b) van het vreemdelingenbesluit in rekening heeft gebracht. De verzoekende partij, die eveneens deze motieven citeert in haar verzoekschrift en er aldus duidelijk kennis van heeft, erkent dat de verwerende partij met de persoonlijke omstandigheden, zoals haar beperkte werkloosheid in het verleden, haar beroepservaring en de door haar behaalde attesten, heeft rekening gehouden maar betoogt dat dit enkel *pro forma* gebeurde. Zij meent dat uit de voormelde motieven niet kan afgeleid worden waarom deze persoonlijke omstandigheden niet tot de conclusie kunnen leiden van een realistische kans op het vinden van een job. De Raad stelt vast dat uit de motieven duidelijk blijkt dat de verwerende partij oordeelde dat de persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij niet kunnen overtuigen van een reële kans op niet-marginale tewerkstelling daar, ondanks het curriculum vitae, de attesten en getuigschriften, de resultaten van haar zoektocht naar werk beperkt blijven op dit ogenblik, zodat de verzoekende partij niet kan voorhouden dat niet kan afgeleid worden waarom deze persoonlijke omstandigheden niet tot de conclusie kunnen leiden van een realistische kans op het vinden van een job. Dit lijkt de verzoekende partij ook te erkennen doch stelt met betrekking tot deze reden dat, zoals ook blijkt uit het arrest Antonissen, het niet noodzakelijk is om al tijdens de zes maanden periode tewerkstelling te vinden, doch dat men de verzoekende partij zes maanden de tijd moet geven om tegen dan tewerkstelling te vinden of een realistische kans op tewerkstelling te hebben. De Raad wijst erop dat van de verzoekende partij niet wordt verlangd aan te tonen dat zij in de zes maanden na haar aanvraag tewerkstelling te hebben, doch wel dat zij, indien zij geen niet-marginale tewerkstelling kan voorleggen, aantoon werk te zoeken en een reële kans op tewerkstelling te maken. De verzoekende partij betwist niet dat zij dient aan te tonen een reële kans op tewerkstelling te maken maar merkt op dat het feit dat zij al een dertigtal dagen gewerkt heeft tussen de datum van aanvraag en de beslissing eerder een aanwijzing is van het feit dat zij wel degelijk een realistische kans maakt op tewerkstelling. De Raad stelt vast dat de verwerende partij op correcte wijze oordeelde dat de verzoekende partij sinds de verklaring van inschrijving op 19 mei 2015 slechts enkele dagen heeft gewerkt, met name 2 dagen in juni, 9 dagen in augustus, 14 dagen in september en 1 dag in november in interimverband en dat deze interimtewerkstelling intussen volledig is uitgedoofd. De verzoekende partij stelt een dertigtal dagen te hebben gewerkt. De Raad stelt, bij nazicht van de stukken van het administratief dossier, dat de

vaststellingen in de bestreden beslissing betreffende de tewerkstelling van de verzoekende partij na de verklaring tot inschrijving van 19 mei 2015 correct zijn en zij aldus 26 dagen heeft gewerkt sinds de verklaring na inschrijving. Eveneens blijkt niet uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekende partij na de laatste werkdag in november 2015, nog zicht had op verdere interimtewerkstelling. Voorts weerlegt de verzoekende partij het motief dat het niet is omdat de verzoekende partij in het verleden de kans kreeg om in interimverband te werken dat automatisch kan verondersteld worden dat zij binnen afzienbare tijd de kans zal krijgen niet-marginaal aan de slag te gaan, niet, zoals blijkt uit punt 4.7. De verzoekende partij toont niet aan dat de verwerende partij op kennelijk onredelijk wijze heeft besloten dat ondanks de werkervaring en de getuigschriften die de verzoekende partij kan voorleggen, de resultaten van haar zoektocht naar werk op dit ogenblik beperkt blijven en niet overtuigen voor wat betreft haar reële kansen op niet-marginale tewerkstelling op de Belgische arbeidsmarkt. Zij maakt niet aannemelijk dat het feit dat zij 26 dagen gewerkt heeft tussen 19 mei 2015 en 13 november 2015 in interimverband en waarbij dient vastgesteld te worden dat geen nieuwe contracten tot interimtewerkstelling voorlagen op het ogenblik van de bestreden beslissing, een aanwijzing is van het feit dat zij wel degelijk een realistische kans maakt op tewerkstelling.

4.9. Betreffende het motief dat betrekking heeft op de trajectovereenkomst, voert de verzoekende partij aan dat noch artikel 40 van de vreemdelingenwet, noch artikel 50 van het vreemdelingenbesluit vereisen dat er na zes maanden een garantie op werk is, dat het in beide bepalingen gaat om een reële kans op tewerkstelling, dat de verwerende partij zodoende een voorwaarde toevoegt aan de wet.

De Raad stelt vooreerst vast dat nergens in de bestreden beslissing vereist wordt dat de verzoekende partij na zes maanden aantoont dat er garantie op werk is. In de bestreden beslissing wordt telkens verwezen, in het kader van het verkrijgen van een verblijfsrecht als werkzoekende, naar het aantonen werk te zoeken en een reële kans op tewerkstelling te maken. Ook betreffende de trajectovereenkomst wordt geen garantie op werk vereist, doch wordt gesteld *“De trajectovereenkomst biedt ondersteuning, maar bij beëindiging ervan is er natuurlijk geen garantie dat betrokkene dan wel een reële kans op tewerkstelling zou maken”*. Nu uit de bestreden beslissing niet blijkt dat om een inschrijving te verkrijgen als werkzoekende, de verwerende partij vereist dat er na zes maanden een garantie op werk is, kan de verzoekende partij niet ernstig betogen dat de verwerende partij een voorwaarde aan de wet toevoegt.

Waar de verzoekende partij stelt dat het arrest Antonissen geenszins vereist dat de verzoekende partij tijdens de lopende zes maanden al concrete resultaten zou kunnen voorleggen, doch zij dit toch heeft gedaan, herhaalt de Raad dat ook uit het arrest Antonissen blijkt dat de verzoekende partij geen tewerkstelling moet kunnen aantonen doch wel dat zij werk zoekt en een reële kans heeft er te vinden. Het beoordelen van een reële kans tot tewerkstelling komt toe aan de verwerende partij. De verzoekende partij kan gevolgd worden waar zij stelt dat zij reeds concrete resultaten van tewerkstelling kon voorleggen, maar weerlegt hiermee de motieven niet waarin betreffende deze concrete resultaten gesteld wordt dat *“De interimtewerkstelling die al beperkt was en marginaal te noemen was, is ondertussen bovendien volledig uitgedoofd. Het is niet omdat betrokkene in het verleden de kans kreeg om in interimverband te werken dat automatisch kan verondersteld worden dat betrokkene binnen afzienbare tijd de kans zal krijgen niet-marginaal aan de slag te gaan.”* niet, noch toont zij aan dat deze motieven, gelet eveneens op wat in punt 4.8. werd gesteld, kennelijk onredelijk zijn.

4.10. In zoverre de verzoekende partij heden ter terechtzitting loonfiches voorlegt van de maanden december 2015-februari 2016 en betoogt dat deze fiches aantonen dat het maken van een reële kans op tewerkstelling geloofwaardig is, wijst de Raad erop dat de regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. RvS 30 maart 1994, nr. 46.794, R.A.C.E. 1994, z.p.). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij waren voorgelegd op het ogenblik dat zij haar beslissing nam. De Raad kan dus alleen maar vaststellen dat deze nieuwe elementen en documenten niet dienstig kunnen worden bijgebracht.

4.11. Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de verwerende partij de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze heeft genomen, of de opgeworpen bepalingen of beginselen heeft geschonden.

De verzoekende partij toont met haar uiteenzetting niet aan dat de verwerende partij het vrij verkeer van werknemers heeft miskend. Zij maakt evenmin aannemelijk dat de verwerende partij bij haar beoordeling niet is uitgegaan van een correcte feitenvinding of kennelijk onredelijk handelde.

4.12. De verzoekende partij meent dat de beslissingen tot weigering van verblijf ten aanzien van de minderjarige kinderen en het bevel om het grondgebied te verlaten dienen te worden vernietigd daar de beslissing tot weigering van verblijf ten aanzien van de verzoekende partij onterecht werd genomen en zij dient gerechtigd te worden tot verblijf. Nu uit wat voorafgaat geenszins blijkt, minstens maakt de verzoekende partij dit niet aannemelijk, dat de beslissing tot weigering van verblijf ten aanzien van de verzoekende partij onterecht werd genomen, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de beslissingen tot weigering van verblijf ten aanzien van de minderjarige kinderen en het bevel om het grondgebied te verlaten dienen te worden vernietigd.

De verzoekende partij maakt een schending van de door haar aangevoerde bepalingen niet aannemelijk.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie juni tweeduizend zestien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER